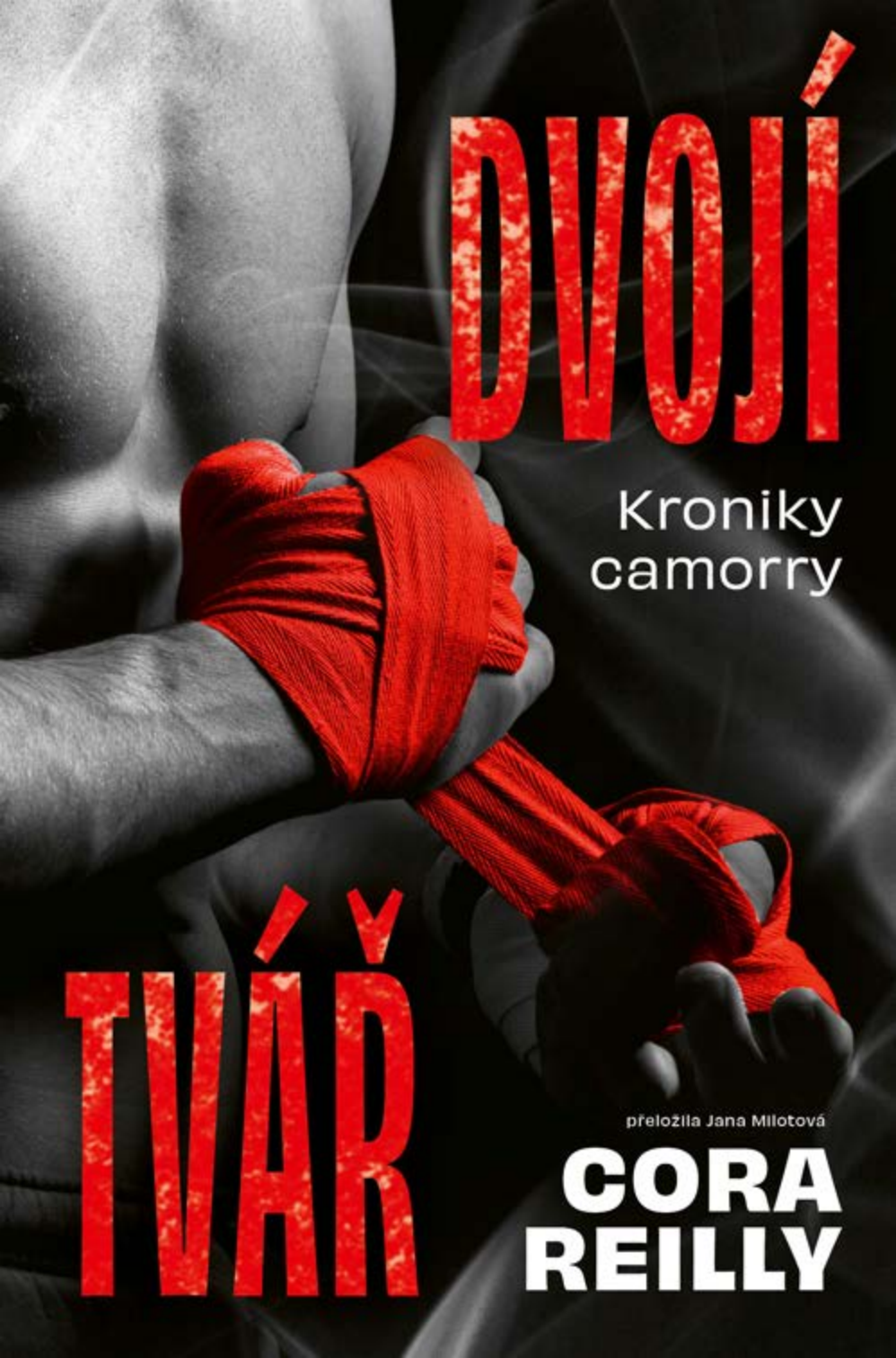

DVOJÍ

Kroniky
camorry

TVÁŘ

přeložila Jana Milotová

**CORA
REILLY**

DVOJÍ
TVÁŘ

Copyright ©2018 Cora Reilly

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Milotová, 2025

Cover © Daniel Pocar, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5587-5 (pdf)

DVOJÍ TVÁŘ

Kroniky Camorry

CORA REILLY

přeložila Jana Mílotová

PŘEDMLUVA

NEW YORK – TERITORIUM FAMIGLIE

Luca byl capem už víc než deset let, ale situace ještě nikdy nevypadala tak zle. Právě seděl na okraji širokého mahagónového stolu a prohlížel si pomačkanou mapu zobrazující hranice jejich teritoria. Famiglia si pořád udržovala kontrolu nad celým východním pobřežím, od Maine k Georgii. Za celá desetiletí se na tom nic nezměnilo. Camorra ale mezi tím začala rozšiřovat svoje území daleko na východ za Las Vegas, a nedávno dokonce Rusy připravila o Kansas City. Jejich capo, Remo Falcone, nabýval na sebevědomí. Luca měl nepříjemné tušení, že jeho dalším krokem bude útok buď na outfit, nebo na teritorium samotné famiglie. Věděl, že se bude muset postarat o to, aby se Falcone zaměřil na města podléhající Dantemu Cavallarovi, a ne na ta jeho. Ve válce mezi famiglií a outfitem už zemřelo dost jeho mužů a další střet s camorrou by famiglii zničil.

„Vím, že se ti to nelíbí,“ zamumlal ke svému pěšákovi.

Bručoun přikývl. „To ne, ale nemůžu ti rozkazovat, co máš dělat. Capo jsi ty. Můžu ti jen prozradit, co o camoře vím. A nic dobrého to není.“

„No co?“ pokrčil rameny Matteo, Lucův bratr a pravá ruka, a zatočil mezi prsty nožem. „Však my už si s nimi poradíme.“

Ozvalo se zaklepání a do kanceláře v suterénu Sféry, Lucova klubu, vstoupila Aria. Zvědavě zvedla plavé obočí. Pořád si nepřestávala klást otázku, proč ji sem manžel přivolal. O svoje podnikatelské záměry se obvykle staral sám, a uvnitř už s ním navíc byli i Matteo s Bručounem. Luca se opíral o desku stolu, ale jakmile vkročila dovnitř, napřímil se. Došla k němu, láskyplně ho políbila a zeptala se: „Co se děje?“

„Nic,“ odpověděl Luca nenuceně, ale měl při tom sevřené rty a v očích mu probleskl obezřetný výraz. Něco nebylo v pořádku. „Už jsme se spojili s camorrou, abychom mohli začít vyjednávat.“

Aria vrhla letmý pohled na Bručouna. Před šesti lety zabíjel capa camorrry, Benedetta Falconeho, a poté z Las Vegas uprchl. Z toho, co jim prozradil, byla camorra mnohem horší než outfit i famiglia. Kromě obvyklého překupnictví drog, kasin a prostituce obchodovali také s lidmi a organizovanými únosy. Ve světě mafie představovala camorra synonymum špatných zpráv. „Opravdu?“

„Válka s outfitem nás oslabuje a bratva už taky útočí na naše teritorium. Musíme být opatrní. Musíme se spojit s camorrou, než k tomu dostane šanci outfit. Jestli se proti nám postaví oba naši nepřátelé, nic dobrého nás nečeká.“

Arie se zmocnil provinilý pocit. Ona a její sestry byly důvodem konce příměří mezi chicagským outfitem a newyorskou famiglií. Její manželství s Lucou mělo mezi oběma rodinami vytvořit spojení, ale když její mladší sestra Liliana uprchla z Chicaga, aby si vzala Lucova pěstáka Romera, šéf outfitu, Dante Cavallaro, jim vyhlásil válku – jinak ani zareagovat nemohl.

„Myslíš, že s námi vůbec budou chtít jednat?“ zeptala se Aria. Pořád netušila, proč si ji sem Luca zavolaal. O camorre neměla žádné užitečné informace.

Luca přikývl. „Vyslali jednoho ze svých členů, aby s námi vyjednával. Už brzy dorazí.“ Z něčeho v jeho hlase – napjatého a znepokojeného podtónu – se jí zjezily chloupky na krku.

„Tím se vystavují velkému riziku. Nemůžou přece vědět, jestli se vrátí zpátky živý,“ řekla překvapeně Aria.

„Jeden jediný život pro ně vůbec nic neznamená,“ zamumlal Bručoun. „A jejich capo sem neposlal jednoho ze svých bratrů. Poslal svého vymahače.“

Arie se ani trochu nezamlouvalo, jak se na ni Luca, Matteo i Bručoun dívají.

„Domnívají se, že se mu nic nestane,“ řekl Luca a po dlouhé odmlce dodal: „Protože je to tvůj bratr.“

Aria měla pocit, jako by jí někdo vyrazil dech. Pevně sevřela okraj stolu. „Fabi?“ zašeptala.

Už několik let ho neviděla a ani s ním nemluvila. Od vyhlášení války měla zakázáno svého bratra kontaktovat a její otec, consigliere outfitu, se postaral, aby to dodržela.

Na chvíli se zamyslela. „Co má Fabi společného s camorrou? Vždyť je členem outfitu. Jednoho dne měl mého otce vystřídat jako nový consigliere.“

„To ano,“ řekl Luca a zabloudil očima k dalším dvěma mužům. „Tvůj otec má ale se svojí ženou ještě dva mladší syny, a jak se zdá, consiglierem se stane jeden z nich. Netušíme, co se stalo, ale Fabiano zběhl ke camoře a oni ho mezi sebe z nějakého důvodu přijali. Je složité o tom získat jakékoli spolehlivé informace.“

„Nemůžu tomu uvěřit! Znovu se uvidím s bratrem! Kdy?“ zeptala se nedočkavě. Fabiano byl téměř o devět let mladší než Aria a do chvíle, než odešla z Chicaga, aby se provdala za Lucu, ho v podstatě vychovávala.

Bručoun se zamračil a potřásl hlavou.

Luca vzal Ariu za rameno. „Ario, tvůj bratr pro camorru pracuje jako jejich nový vymahač.“

Trvalo několik vteřin, než si uvědomila, co to znamená. Aria se podívala na Bručouna. Jeho tetování, jizvy a temnota, co se mu usídlila v očích, jí naháněly strach. A to se provdala za Lucu, takže ji jen tak něco nevyděsilo.

Když byl ještě capem Benettone Falcone, pracoval pro camorru jako vymahač Bručoun. Teď, když se k moci dostal Falconeho syn, ta role připadla Fabimu. Namáhavě polkla. Vymahač. Ti vždycky dělají špinavou a krvavou práci. Musejí zařídit, aby je lidi poslouchali. Jakmile se někdo začne vzpouzet, vymahači se postarají, aby se jeho osud stal varováním pro kohokoli, kdo by chtěl udělat to samé.

„Ne,“ řekla tiše. „Fabi takový není. Není toho schopný.“ Pamatovala si ho jako citlivého a hodného kluka, který se svoje sestry vždycky snažil chránit.

Matteo se na ni podíval, jako by byla naivní. Bylo jí to jedno, dokud mohla stále lpět na vzpomínce na svého malého bratříčka jako na někoho laskavého a vtipného. Nijak jinak si ho představovat nechtěla.

„Bratr, kterého jsi znala, byl jiný než ten, jehož dnes uvidíš. Změnil se. Kluk, s kterým jsi vyrůstala, už neexistuje. Nesmí. Vymáhání není práce pro laskavé. Je to krutá a špinavá záležitost. Camorra navíc na rozdíl od newyorské nebo chicagské mafie nikdy neměla slitování se ženami. Pochybuju, že by se to teď změnilo. Remo Falcone je zvrácený zmrd, stejně jako jeho otec,“ prohlásil Bručoun chraplavým hlasem.

Aria se podívala na Lucu v naději, že bude svému pěšákovi protirečit. Nic takového se ale nestalo. Měla pocit, jako by se v ní něco zlomilo. „Tomu nevěřím. A ani nechci,“ řekla. „Jak by se mohl tak moc změnit?“

Do kanceláře vešel jeden z Lucových mužů a prohlásil: „Je tu, ale odmítá odevzdat zbraně.“

Luca přikývl. „Na tom nesejde. Jsme v přesile. Puť ho dovnitř.“ Otočil se k Arie. „Dnes se to možná dozvíme.“

Aria zaslechla blížící se kroky a celá ztuhla. Otevřenými dveřmi do kanceláře vstoupil vysoký muž. Byl téměř stejně vysoký jako Luca, ale ne tak mohutný a svalnatý. Zpod vyrolovaných rukávů košile mu vykukovalo tetování. Špinavě blondaté vlasy měl po stranách vyholené a na temeni o trochu delší. Jeho ledově modré oči...

Byly chladné. Vypočítavé. A obezřetné.

Aria si nebyla jistá, jestli by ho vůbec poznala. Už to nebyl jen chlapec, ale dospělý muž – a nejen věkem. Zastavil se pohledem přímo na ní, ale neusmál se tak jako kdysi, ačkoli jí záblesk v jeho očích prozradil, že ji poznal. Bože, z bezstarostného kluka, kterého si pamatovala, už nezbylo vážně nic. Pořád to ale byl její bratr. A vždycky bude. Ignorovala Lucovo varovné zavrčení a bez rozmyslu k němu vyběhla.

Když svého bratra objala, celý ztuhl. Cítila jeho nože připásané k zádům i pistole v náprsním pouzdře. Byla si jistá, že na sobě má zbraní ještě víc. Neobjal ji, ale jednou rukou ji vzal za zátylek. Aria na něj vzhledla. Fabi si znovu prohlédl Lucu a ostatní muže v pokoji a v očích mu probleskla zlost.

„Není třeba vytahovat zbraně,“ řekl pobaveně chladným tónem. „Nejsem tu proto, abych sestře ublížil.“

To, jak ji držel za krk, jí připadalo víc jako varování než láskyplné gesto.

Luca ji vzal za nadloktí a stáhl ji zpátky. Fabiano je nepřestával pozorovat s výsměšným pohledem v očích, ale nehnul se z místa.

„Panebože,“ zašeptala Aria hlasem plným potlačovaných emocí. „Co se ti stalo, Fabi?“

Rty se mu zkroutily do krutého úsměvu.

Tohle už Fabi není, pomyslela si. Muž před ní byl někdo... kdo v lidech probouzel strach.

Fabiano Scuderi.

Vymahač camorry.

KAPITOLA 1

MINULOST – FABIANO

Schoulil jsem se do klubička a nebránil se. Jako vždycky.

Otec mě bil tak silně, až chrčel námahou. Uštědřoval mi ránu za ránu – do zad, hlavy a břicha – a vděčil jsem mu tak za nové i znovu rozbolavělé staré modřiny. Když se mi trefil špičkou boty do břicha, zalapal jsem po dechu a musel spolknout žluč. Kdybych se pozvracel, jen by mě zkopal ještě hůř. Nebo by na mě použil nůž. Otřásl jsem se.

Pak ale rány ustaly a já se odvážil vzhlednout. Musel jsem několikrát zamrkat, abych dokázal zaostřit. Z obličeje mi skapával pot a krev.

Otec mi s těžkým oddychováním věnoval nevraživý pohled a utřel si ruce do ručníku, který mu podal jeho pěsták Alfonso. Možná to byla poslední zkouška, kterou mu konečně dokážu, že jsem toho hoden. Možná konečně začnu pracovat pro outfit a stanu se plnohodnotným členem mafie.

„Teď už se můžu nechat potetovat?“ zasípal jsem.

Otcovi se zkroutil ret. „Potetovat? Ty do outfitu nikdy patřit nebudeš.“

„Ale –“ Znovu do mě kopl a já se svalil na bok. Bez ohledu na následky jsem pokračoval: „Až odejdeš do důchodu, přece se ze mě stane consigliere.“ Až *umřeš*.

Popadl mě za límec a vytáhl mě nahoru. Když jsem se pokusil postavit na nohy, strašně mě bolely. „Jsi mým největším zklamáním. Ty a tvoje sestry se dělíte o stejně poskvrněnou krev. Přinášíte mi jen jedno zklamání za druhým. Všichni. Tvoje sestry jsou děvky a ty jsi slaboch. Už s tebou nechci mít vůbec nic společného. Consiglierem se stane tvůj bratr.“

„Vždyť je to teprve dítě. Já jsem tvůj nejstarší syn!“ Od chvíle, co se otec podruhé oženil, se mnou jednal jako s odpadem. Myslel jsem, že mě chce zocelit pro funkce, které budu v budoucnosti zastávat, takže jsem dělal, co bylo v mých silách, abych mu dokázal, že za to stojím.

„Zklamal jsi mě stejně jako tvoje sestry. Nedopustím, abys mě zostudil.“ Pustil mě a mně se konečně podlomila kolena.

Ucítil jsem další bolest.

„Ale otče,“ zašeptal jsem, „vždyť tím porušíš naši tradici.“

Zkřivil se mu celý obličej. „V tom případě se budeme muset postarat o to, aby se mým nejstarším synem stal tvůj bratr.“ Kývl na Alfonsa, který si vyhrnul rukávy.

První ránu jsem schytl do břicha a druhou do žeber. Zatímco rána za ránou otřásaly mým tělem, dokud se mi konečně nezatmělo před očima, nespouštěl jsem z otce zrak. Můj vlastní otec si přeje, abych umřel.

„Zaříd, aby ho nikdo nenašel, Alfonso.“

Bolest. Až do morku kostí.

Zasténal jsem a ucítil ostré bodnutí v žebrech. Pokusil jsem se otevřít oči a posadit se, ale jako bych měl na víčkách strup. Znovu jsem zasténal.

Ještě jsem neumřel.

Proč jsem ještě neumřel?

Zasvitla mi naděje.

„Otče?“ zaskřehotal jsem.

„Buď zticha a spi dál, chlapče. Už brzy tam budeme.“

Poznal jsem Alfonsův hlas.

S námahou jsem se posadil a otevřel oči. I přes mlhu, která mi zastírala zrak, jsem poznal, že sedím na zadní sedačce auta.

Alfonso se ke mně obrátil. „Jsi silnější, než jsem si myslel. Máš štěstí.“

„Kde?“ rozkašlal jsem se a trhl sebou. „Kde to jsme?“

„V Kansas City.“ Alfonso zahrnul na prázdné parkoviště. „Tady zastavíme.“

Vystoupil, otevřel zadní dveře a vytáhl mě ven. Bolestivě jsem do sebe vsál vzduch, vzal se za žebra a zapotácel se tak, až jsem se musel opřít o auto. Alfonso otevřel peněženku a podal mi dvacetidolarovou bankovku. Zmateně jsem si ji od něj vzal.

„Možná přežiješ. Možná ne. Teď už je to v rukou osudu. Čtrnáctileté dítě ale zabít nehodlám.“ Popadl mě za krk a přinutil mě, ať se mu podívám do očí. „Tvůj otec si myslí, že jsi mrtvý, kluku, tak si dávej pozor a našemu teritoriu se vyhýbej obloukem.“

Jejich teritoriu? Vždyť je to moje teritorium! Outfit je mým osudem. Nic jiného nemám.

„Prosím,“ zašeptal jsem.

Zakroutil hlavou, obešel auto a nasedl. Jakmile nastartoval motor a odjel pryč, ustoupil jsem o krok vzad a svezl se na kolena. Oblečení jsem měl potřísněné krví. V ruce jsem sevřel bankovku. Nic jiného jsem neměl. Pomalu jsem se natáhl na studený asfalt. Najednou jsem na lýtku ucítil tlak a vzpomněl si, že tam mám pouzdro se svým oblíbeným nožem. Dvacet dolarů a nůž. Bolelo mě celé tělo a už nikdy jsem se nechtěl postavit. Nemělo smysl se o něco snažit. Přišel jsem o všechno. Kéž by Alfonso poslechl příkaz mého otce a prostě mě zabil.

Zakašlal jsem a v ústech ucítil krev. Nejspíš stejně umřu. Rozhlédl jsem se okolo. Zeď budovy po mojí pravici pokrývalo graffiti: byl na něm vlk s vyčenenými zuby, za kterým bylo nakresleno několik mečů.

Znak bratvy.

Alfonso mě nedokázal zabít vlastníma rukama, ale tohle místo se o to postará. Kansas City patří Rusům.

Strach mě přinutil vstát a co nejrychleji odsud vypadnout. Netušil jsem, kam jít ani co dělat. Všechno mě bolelo, ale aspoň mi nebyla zima. Vydal jsem se hledat místo, kde bych strávil noc. Nakonec jsem se rozhodl přespát před vchodem do kavárny. Nikdy v životě jsem nebyl sám a nemusel žít na ulici. Přitáhl jsem si nohy k hrudi a potlačil nutkání začít vzlykat. Strašně mě bolela žebra. Možná bych se mohl zkusit spojit s Dantem Cavallarem. S otcem dlouho spolupracovali. Pak by se ze mě ale stala prašivá krysa. Zbabělec a slaboch.

Ale určitě by mi pomohla Aria. Sevřel se mi žaludek. To, že pomáhala Lily a Gianně, byl hlavní důvod, proč mě otec nenáviděl. Nesmím ani pomyslet na to, že bych běžel do New Yorku se staženým ocasem a žadonil u Lucy, abych se mohl stát členem famiglie. Všichni by věděli, že mě do ní přijal jen ze soucitu. Ne proto, že pro něj představuju jakoukoli výsadu.

Byl jsem naprosto bezcenný.

A nemohl jsem s tím vůbec nic dělat. Byl jsem úplně sám.

O čtyři dny později – pouhé čtyři dny – už jsem byl bez peněz a ztratil jakoukoli naději. Každou noc jsem se vracel na parkoviště a doufal – moc si přál – aby se Alfonso vrátil nebo otec změnil názor a jeho bezcitný a nenávistný pohled byl jen výplodem mojí představivosti. Byl jsem takový idiot! Navíc mě trápil šílený hlad.

Celé dva dny jsem nic nejedl. Svých dvacet babek jsem hned první den vyhodil za burgery, hranolky a kolu.

Chytl jsem se za žebra, která mě teď bolela ještě víc. Dnes jsem zkusil okrást někoho na ulici, ale zvolil jsem si špatný cíl a ten chlap mě zmlátil. Netušil jsem, jak na ulici přežít, a nebyl jsem si jistý, jestli to chci zkoušet dál.

Co jsem měl dělat? Přišel jsem o outfit, budoucnost i svoji čest.

Lehl jsem si na zem na parkovišti a opřel se o zeď přímo naproti graffiti bratvy. Najednou se otevřely dveře a z budovy vyšli dva muži. Byl jsem v teritoriu bratvy.

A na konci sil.

Věděl jsem, že neumřu rychle. Dají si se mnou načas, ale bolest v celém těle a pocit beznaděje mě přikovaly na místo. Vzhlédl jsem na noční oblohu a začal opakovat přísahu, kterou jsem si zapamatoval před několika měsíci, když jsem se připravoval na vstup do bratrstva. Z úst se mi řinula italská slova, která mě plnila pocitem porážky a zoufalství. Nepřestával jsem je opakovat. Byl jsem předurčen k tomu, abych se stal plnohodnotným členem mafie.

Po levici jsem zaslechl hlasy. Muže mluvící cizím jazykem.

Najednou jsem nad sebou zahlédl černovlasého chlapa, který si mě bedlivě prohlížel. Tělo měl poseté modřinami – ačkoli ne tak moc jako já. Byl oblečený do boxerských šortek.

„Doneslo se mi, že venku je nějaký šílený Talián, co neustále omílá omertu. Nejspíš tím mysleli tebe.“ Odmlčel jsem se a pozorně si ho prohlédl. Slovo „omerta“ řekl přesně tak, jak bych ho vyslovil já – jako by pro něj něco znamenalo. Byl celý zjizvený a pravděpodobně o několik let starší než já – mohlo mu být tak osmnáct.

„Když tady ze sebe chrlíš něco takového, nejspíš chceš co nejrychleji pod drn nebo jsi naprosto šílený. Hádám, že obojí.“

„Ta přísaha pro mě znamenala stejně jako můj život,“ řekl jsem.

Pokrčil rameny, ohlédl se přes rameno a obrátil se ke mně s ironickým úsměvem na rtech. „Teď kvůli ní umřeš.“

Posadil jsem se. Ze dveří vedle budovy bratvy vylezli tři muži v boxerských šortkách. Těla jim pokrývala tetování vlků a kalašnikovů a měli vyholené vlasy.

Na chvilku jsem uvažoval nad tím, že si prostě znovu lehnu a nechám je dokončit to, na co se Alfonso nezmohl.

„Ze které rodiny pocházíš?“ zeptal se černovlasý chlap.

„Z outfitu,“ odpověděl jsem a to slovo projelo mým srdcem jako nůž.

Přikývl. „Asi se tě zbavili. Neměls dost velké koule na to, aby ses stal opravdovým mafiánem?“

Kdo si vůbec myslí, že je? „Já na to koule mám,“ zasyčel jsem, „ale otec si přeje moji smrt.“

„Tak to dokaž. Postav se a bojuj.“ Když jsem se ani nepohnul, přimhouřil na mě oči. „Kou-kej-kur-va-vstát!“

Poslechl jsem ho, i když se mi celý svět zatočil před očima, a musel jsem se znovu chytnout za žebra. Černýma očima si prohlédl moje zranění. „Většina souboje bude asi na mně. Máš zbraň?“

Z pouzdra u lýtky jsem vytáhl karambit.

„Doufám, že víš, jak s ním zacházet.“

Pak už se na nás vrhli Rusové. Černovlasý chlap se na ně ale vytasil s nějakým bojovým uměním, které dva z nich dost zaměstnalo. Ten třetí se vydal ke mně. Ohnal jsem se po něm nožem, ale o pár centimetrů jsem ho minul. Několikrát se do mě trefil pěstmi, takže jsem ucítil ostrou bolest v celé hrudi a svezl se na kolena. S rozbolavělým a modřinami posetým tělem jsem proti trénovanému bojovníkovi jako on neměl vůbec žádnou šanci. Začal do mě tvrdě, rychle a nelitostně bušit. Jediné, na co jsem myslel, byla *bolest*.

Černovlasý chlap se vrhl na mého útočníka a kopl ho kolenem přímo do břicha. Rus se svezl vpřed a já zvedl nůž a zabořil mu ostří přímo do břicha. Po prstech mi stekla krev. Pustil jsem rukojeť, jako by mě spálila, a Rus přepadl na stranu. Byl mrtvý.

Zůstal jsem zírat na nůž, co mu trčel z břicha. Černovlasý chlap ho vytáhl, očistil čepel o šortky mrtvého muže a vrátil mi ho. „Zabíjels poprvé?“

Přikývl jsem a roztřesenými prsty ho od něj přijal.

„Za chvílku sem dorazí další.“

Dva zbylí Rusové byli taky mrtví. Zlomil jim vaz. Podal mi ruku, a když jsem se jí chytl, vytáhl mě na nohy. „Měli bychom odsud zmizet. Brzy tu budou další ruští zmrdi. Tak pojď.“

Dovedl mě k omlácenému teréňáku. „Když jsem se sem poslední dvě noci přišel porvat, všiml jsem si, že se tu ocho-
mýtáš.“

„Proč jsi mi pomohl?“

Znovu se na mě ironicky usmál. „Protože se rád rvu... a zabím. Protože nesnáším tu zasranou bratvu. Protože by mě moje rodina taky nejradši viděla mrtvého. Ale hlavně proto, že potřebuju věrné bojovníky, kteří mi pomůžou znovu získat to, co mi patří.“

„Kdo vůbec jsi?“

„Remo Falcone. A už brzy se stanu capem camorry.“ Otevřel dveře teréňáku. Už jsem byl napůl vevnitř, když dodal: „Můžeš mi pomoci, nebo si tady počkat na bratvu.“

Nastoupil jsem. Ne kvůli strachu z bratvy.

Ale protože Remo dal mému životu nový smysl – a mně nový osud.

Novou rodinu.

KAPITOLA 2

LEONA

Okno autobusu mi připadalo horké a ulepené, ale možná to bylo jen mým obličejem. Kojenec na sedadle za mnou našťestí konečně přestal kvílet. Bylo to ovšem teprve před deseti minutami a dělal to asi dvě hodiny. Netečně a unaveně jsem odlepila tvář od skla. Za oknem autobusu se míhalo luxusní předměstí Las Vegas s dokonalými trávníky a extra výkonnými zavlažovači. Jako by se místní ze všech sil snažili dokázat, že na místě obklopeném pouští na to mají. Terasy a průčelí čerstvě natřených domů zdobily propracované vánoční dekorace.

Sice to tu bylo krásné, ale vystoupit jsem tu nemohla.

Autobus pokračoval v cestě a podlaha se mi nepřestávala chvět pod bosýma nohama. Nakonec jsme ale přece jen dorazili do části města, kam se žádný turista neodvážil. Jídlo z bufetu s neomezenou konzumací tu stálo necelých deset dolarů, ne padesát devět. Ne že bych si ho i tak mohla dovolit. To mi ale nevadilo. V místech jako tohle jsem vyrostla. Ve Phoenixu, Houstonu, Dallasu, Austinu a dalších, které už jsem ani nedokázala vyjmenovat. Vklouzla jsem do žabek, přehodila si batoh přes rameno a připravila se na výstup z autobusu.

Ze zvyku jsem se natáhla do kapsy pro telefon, který už tam nebyl. Máma ho prodala kvůli poslední dávce pervitinu.

Nepochybovala jsem o tom, že za něj dostala dvacet dolarů jen ze soucitu.

Počkala jsem, dokud nevystoupí většina cestujících, a až potom jsem vylezla z autobusu. Zůstala jsem stát venku na slunci a zhluboka vydechla. Vzduch tu byl sušší než v Austinu a o pár stupňů chladnější, ale zima sem ještě nedorazila. Jen díky tomu, že jsem tu byla bez mámy, jsem se už teď cítila svobodněji. Na odvykače jí dali poslední šanci a bylo třeba, aby to zvládla. Naivně jsem doufala, že tentokrát se jí to opravdu podaří.

„Leono?“ ozval se odkudsi zprava hluboký hlas.

Překvapeně jsem se otočila. Pár metrů ode mě stál můj táta. Podle objemu jeho pasu bych řekla, že přibral asi čtrnáct kilo, a taky trochy vyplešatěl. Nečekala jsem, že mě tu vyzvedne. Sice to slíbil, ale jeho a máminy sliby pro mě neměly absolutně žádnou hodnotu. Možná se už opravdu změnil, jak tvrdil.

Podrážkou obnošených tenisek rychle udusil nedopalek a tričko s krátkými rukávy se mu napnulo přes břicho. Jeho neupravený zevnějšek mi dělal starosti.

Usmála jsem se. „Ano, jsem to já.“

Nepřekvapilo mě, že mě nepoznal. Naposledy jsem ho viděla o svých čtrnáctých narozeninách před více než pěti lety. On sám mi svým způsobem nechyběl. Chyběla mi jen představa otce – takového, jakým se on sám nikdy nemohl stát. I tak ale bylo hezké ho zase vidět. Možná bychom si spolu mohli znovu vybudovat vztah.

Došel ke mně a nemotorně mě objal. I přes přetrvávající zápach potu a kouře jsem jeho objetí opětovala. Už dlouho mě nikdo neobjal. Ustoupil ode mě o krok vzad a prohlédl si mě od hlavy k patě. „Vyrostlas.“ Očima se mi zastavil u úsměvu. „A nemáš pupínky.“

Už asi tři roky. „Díkybohu,“ řekla jsem místo toho.

Táta si zastrčil ruce do kapes, jako by najednou netušil, co s nimi. „Překvapilo mě, když jsi mi zavolala.“

Zastrčila jsem si pramen vlasů za ucho. Nebyla jsem si jistá, co tím chce říct. „Tys mi zase nezavolal nikdy,“ odpověděla jsem, ale jakmile jsem to dořekla, ihned jsem toho zalitovala. Nepřijela jsem do Vegas, abych ho obviňovala. Táta nikdy nebyl dobrým otcem, ale občas se o to aspoň snažil... i když mu to moc nešlo. On i máma byli svým způsobem k ničemu. Závislost vždycky stála v cestě tomu, aby se o mě postarali tak, jak měli.

Pozorně si mě prohlédl. „Víš jistě, že chceš bydlet u mě?“

Na rtech mi povadl úsměv. Proč tak váhá? Copak mě u sebe nechce mít? V tom případě bych vážně ocenila, kdyby se o tom zmínil, než jsem zaplatila za lístek do autobusu přes půlku Spojených států. Tvrdil, že závislost už porazil, má celkem dobrou práci a normální život. Chtěla jsem mu věřit.

„Ne že bych nebyl rád, že u mě zůstaneš. Chybělas mi,“ odpověděl rychle. Příliš rychle. Bylo mi jasné, že lže.

„Tak proč se ptáš?“ zajímalo mě a neúspěšně jsem se pokusila zamaskovat, jak mě to zabořilo.

„Není to pěkné místo pro hodnou holku jako ty, Leono.“

Zasmála jsem se. „Nikdy jsem na žádném pěkném místě nebydlela,“ odpověděla jsem. „Umím se o sebe postarat.“

„Ne. Tady je to jiné. Věř mi.“

„Jen se neboj. Víím, jak se nedostat do problémů.“ Měla jsem za sebou roky praxe. S mámou závislou na pervitinu, ochotnou prodat cokoli – i vlastní tělo – jen aby měla peníze na další šlehu, jsem se musela naučit k sobě nepřítahovat pozornost a starat se jen o sebe.

„Problémy si tě občas najdou samy a tady se to děje víc, než bys čekala.“ Ze způsobu, jakým to řekl, mi připadalo, že problémy jsou každodenní součástí jeho života.

Povzdychla jsem si. „Vážně, tati, žila jsem s mámou, která strávila většinu času v drogovém oparu. Nikdy jsi o mě

neměl dost velký strach na to, abys mě odtamtud vysvobodil. A teď, když jsem dospělá, se bojíš, že nedokážu přežít ve městě hříchu?”

Podíval se na mě, jako by se chystal něco dodat, ale nakonec mi sebral batoh, než jsem stihla v ruce sevřít popruh. „Máš pravdu.“

„Zůstanu u tebe jen tak dlouho, abych si stihla vydělat dost peněz na vysokou. Je tu dost míst, kde mi dají slušné spracitné.“

Vypadal, jako by se mu ulevilo, že chci pracovat. To si myslel, že na něm budu finančně závislá?

„Takových míst je tu spousta, ale moc z nich se pro holku jako ty nehodí.“

Zakroutila jsem hlavou a usmála se. „Jen se neboj. S opilci se umím vypořádat.“

„Těch se nebojím,“ odpověděl nervózně.

FABIANO

„Vážně přemýšlíš o tom, že bys spolupracoval s famiglií?“ zasípal jsem a vyhnul se kopu namířenému na moji hlavu. „Přece jsem ti řekl, jak to dopadlo s outfitem.“

Zafačovanou pěstí jsem praštil Rema do boku a pak se ho pokusil kopnout do nohou, ale místo toho se mi trefil pěstí přímo do břicha. Odskočil jsem od něj, aby na mě nemohl dosáhnout, a předstíral útok zleva. Místo toho jsem ale vykopl pravou nohu. Remo rychle vztáhl ruku, aby si chránil hlavu, ale můj kopanec mu na těle přistál plnou silou. Remo se ale nesvalil. „Nechci s nimi spolupracovat. Ať už s jedním zmrdem, Lucou Vitiellem, nebo druhým, Dantem Cavallarem. Nepotřebujeme je.“

„Tak proč mě posíláš do New Yorku?“ zeptal jsem se.

Remo mi uštědřil dvě rychlé rány do boku. Vsál jsem do sebe vzduch a trefil se mu loktem do ramene. Zasyčel a uhnul, ale bylo mi jasné, že jsem ho dostal. Paže mu zůstala ochable viset u boku – rameno jsem mu vykloubil. Byl to můj oblíbený trik.

„Odmítáš to snad udělat?“ zeptal se napůl sarkasticky a nedal nijak najevo, jak moc ho to bolí.

„Ani náhodou.“

Removi nikdy nic neudělalo větší radost, než když někoho zlomil. Někdy mi připadalo, že chce, abych se mu vzepřel, jen aby si mohl podrobit i mě. Byl bych pro něj ta největší výzva. Já jsem s ním ale tuhle hru hrát nechtěl. Přestože jsem věděl, že by stejně nevyhrál.

Zpražil mě pohledem a vrhl se na mě. Horko těžko jsem se vyhnul prvním dvěma kopům, ale tím třetím se mi trefil do hrudi. Přepadl jsem v boxerském ringu vzad a skoro jsem ztratil rovnováhu, ale chňapl jsem po provazu a podařilo se mi udržet se na nohou. Rychle jsem se napřímil a zvedl sevřené pěsti.

„Do prdele,“ zavrčel Remo. Uchopil do ruky svoji paži a pokusil se znovu si nahodit rameno. „S touhle nefunkční hnátou se nedá bojovat.“

Spustil jsem ruce. „Takže se vzdáváš?“

„Ne,“ řekl. „Dáme si remízu.“

„Dobře,“ souhlasil jsem. Takhle to skončilo vždycky, když jsme spolu zápasili, až na první rok, kdy jsem byl jenom hubené děcko a netušil, jak se bojuje. Oba jsme byli silní zápasníci zvyklí na bolest a bylo nám jedno, jestli přežijeme, nebo umřeme. Kdybychom se někdy rozhodli naše zápasy dotáhnout do konce, oba bychom skončili v pytlich na mrtvoly. O tom nebylo pochyb.

Zvedl jsem z podlahy ručník a setřel si z hrudi a paží krev a pot.

Removi se s bolestným záúpením podařilo nahodit si zpátky rameno. Bylo by rychlejší a méně bolestivé, kdybych mu pomohl, ale nedovolil by mi to. Bolest pro něj neznamenalala vůbec nic, stejně jako pro mě.

Hodil jsem mu čistý ručník a on ho chytil zraněnou rukou, jen aby mi dokázal, že mu nic není. Když se ale pokusil usušit si vlasy, jen si po nich rozmazal krev z tržné rány na hlavě. Nedbale odhodil ručník na zem. Jizva, která mu sbíhala od levého spánku dolů ke tváři, mu kvůli vypětí sil celá zčervenala.

„Tak proč?“ zeptal jsem se a rozvázal si z prstů a zápěstí krví zbarvené obvazy.

„Chci se dozvědět, jak to u nich chodí. Jsem zvědavý, toť vše. Navíc rád znám svoje nepřátele. Jen tím, že budeš sledovat, jak se k sobě navzájem chovají, posbíráš víc informací, než by dokázal kdokoli z nás. Hlavně jim ale chci poslat jasnou zprávu.“ V tmavých očích se mu objevil neústupný výraz. „Nepřemýšlíš snad nad tím, že by sis se svými sestrami začal hrát na šťastnou rodinku a lezl Vitiellovi do prdele, že ne?“

Zvedl jsem obočí. Uběhlo víc než pět let. Vážně se mě na to musí ptát? Seskočil jsem z boxerského ringu a lehce a téměř bez jakéhokoli zvuku přistál na zemi. „Patřím ke camoře. Když mě všichni opustili, přijals mě mezi vás. Udělals ze mě toho, kým teď jsem, Remo. Neměl bys ani pomyslet na to, že bych tě mohl zradit. Položil bych za tebe vlastní život, a jestli budu muset, vezmu s sebou do pekla i celý outfit spolu s famiglií.“

„Jednoho dne k tomu dostaneš příležitost.“

Položit za něj život, nebo připravit o moc ostatní rodiny?

„Mám pro tebe ještě jeden úkol.“

Čekal jsem to, takže jsem jen přikývl. Podíval se mi zpříma do očí. „Jsi jediný, kdo se dokáže dostat blízko k Arie. Je Vitiellova slabina.“

Udržel jsem ve tváři neutrální výraz.

„Přiveď mi ji, Fabiano.“

„Mrtvou, nebo živou?“

Usmál se. „Živou. Jestli ji zabiješ, Vitiello se bude chtít mstít, ale když budeme jeho ženu držet jako rukojmí, stane se naší loutkou.“

Nemusel jsem se ptát, proč chce zničit famiglii. Jejich teritorium jsme nepotřebovali, a dokud bude Dante ovládat území mezi námi, ani nám k ničemu nebude. Naše výdělků na západě nám taky stačily. Removi šlo o pomstu. Když Luca mezi svoje muže přijal bývalého camorrského vymahače, udělal chybu. A ještě větší se dopustil, když ho poslal zpátky, aby zabil spoustu camorristů v době, kdy Las Vegas postrádalo silného capa, který by ho ovládal. To bylo v době, než se jím stal Remo.

„Provedu.“

Remo naklonil hlavu na stranu. „Tvůj otec byl neuvěřitelný hlupák, když mu nedošlo, jakou máš cenu. Otcové ale takoví jsou. Ten můj by mi nikdy nedovolil stát se capem. Škoda, že jsem nedostal příležitost zabít ho vlastníma rukama.“

Tohle mi Remo záviděl. Já toho svého pořád zabít mohl. A jednoho dne to taky udělám.

Na území New Yorku jsem nebyl už několik let. Nikdy jsem to město neměl moc v lásce, jelikož pro mě nepředstavovalo nic než to, o co jsem přišel.

Když jsem dorazil před Sféru, vyhazovač si mě prohlédl od hlavy k patě. Na střeše jsem si všiml dalšího hlídače. Zbytek ulice zel prázdnotou a tak to zůstane ještě dlouho, dokud se v populárním klubu mnohem později nezačnou scházet první hosté.

Zastavil jsem se před vyhazovačem, který si položil ruku na bouchačku u boku. Já ale věděl, že ji ani nestihne vyndat. „Fabiano Scuderi,“ řekl jsem jednoduše. Samozřejmě věděl, že přijdu. Tak jako všichni ostatní. Beze slova mě vpustil dovnitř, kde mi cestu zatarasili další dva muži.

„Zbraně,“ poručil mi jeden z nich a ukázal prstem na stůl.

„Ne,“ odmítl jsem.

Ten vyšší z nich, pořád o několik centimetrů menší než já, se ke mně naklonil blíž. „Cos to říkal?“

„Řekl jsem, že ne. Jestli jsi moc hluchý nebo zabeďněný na to, abys mi rozuměl, přiveď sem někoho, kdo to zvládne. Začínám ztrácet trpělivost.“

Muž celý zrudl. Budou stačit tři chvaty a urazím mu palici. „Vyříd' capovi, že je tu a že odmítá odevzdat zbraně.“

Jestli si myslí, že mě zastraší zmínkou Lucova jména, plete se. Doby, kdy jsem se ho bál a zároveň ho obdivoval, už dávno minuly. Nebylo pochyb o tom, že je nebezpečný, ale to jsem já taky.

Po chvilce se muž vrátil a mohl jsem projít modře osvětleným vestibulem a tanečním parketem dolů do suterénu. Kdyby Vitiello nechtěl, aby kdokoli slyšel můj křik, vybral si na to dobré místo. To mě ale taky neodradilo. Famiglia camorru moc dobře nezná. A nezná ani mě. Dokud jsme se nestali natolik mocnými, že nás už nemohli dál ignorovat, nikdy jsme jim nestáli za pozornost.

Jakmile jsem vešel do kanceláře, rozhlédl jsem se kolem dokola. Vlevo ode mě stál Bručoun. *Zrádce*. Rema by moc potěšilo, kdybych mu jeho hlavu poslal v plastovém pytli. Ne protože mu zabil otce, ale protože zradil camorru. Což byl zločin zasluhující bolestivou smrt.

Luca s Matteem stáli uprostřed místnosti. Oba byli vysocí a tmavovlasí. Moje sestra Aria mezi nimi se svými blondátými vlasy doslova zářila.

Pamatoval jsem si ji sice vyšší, ale na druhou stranu jsem ji naposledy viděl, když jsem byl ještě dítě. Bylo zjevné, že ji pohled na mě šokoval. Pořád se ještě nenaučila skrývat emoce – nezměnilo se to, ani když se provdala za Lucu. Myslel jsem, že ji život s ním určitě změní, ale byla stejná, jako jsem si ji pamatoval. Zatímco já se změnil k nepoznání.

Vyběhla ke mně. Luca se za ní natáhl, aby ji zastavil, ale byla moc rychlá. Jakmile se na mě vrhla, Luca se svými muži vytáhli zbraně. Když mě objala a rukama se dotkla nožů na mých zádech, vzal jsem ji kolem krku. Byla až moc důvěřivá. Mohl bych ji zabít, než by si to vůbec uvědomila. Zlomit jí krk by nebylo nic těžkého. V soubojích na život a na smrt jsem už takhle zabíjel. Lucova kulka by mě zasáhla, až už by bylo po všem. Aria na mě vzhledla s nadějí v očích, ale nakonec to přece jen pochopila a v obličeji se jí objevil strach. Ano, Ario. Už nejsem malý kluk.

Znovu jsem pohlédl na muže v pokoji. „Není třeba vytahovat zbraně,“ řekl jsem Lucovi. Obezřetně mi zabloudil pohledem od prstů, kterými jsem Arie precizně svíral hrdlo, k očím. Uvědomoval si, v jakém nebezpečí se jeho žena ocitla, přestože ona sama to ještě nezjistila. „Nepřijel jsem až sem, jen abych ublížil svojí sestře.“

Byla to pravda. Neměl jsem v úmyslu ji zabít, i když jsem mohl. Netušil jsem, co s ní Remo zamýšlí. Než se k nám Luca vrhl a odtáhl ji ode mě s varovným výrazem v očích, vsunul jsem jí do kapsy džínů malý vzkaz.

„Panebože,“ zašeptala Aria a do očí jí vhrkly slzy. „Co se ti stalo?“

Vážně se musí ptát? To se tak usilovně snažila zachránit moje sestry, že ji ani nenapadlo, co to bude znamenat pro mě?

„Staly jste se mi ty, Gianna a Liliana.“

V obličeji se jí objevil zmatený výraz. Opravdu to nechápala. Vzedmul se ve mně vztek, ale potlačil jsem ho. Každá ta

příšerná věc, co se mi v minulosti stala, ze mě udělala toho, kým jsem byl teď.

„Já to nechápu.“

„Když Liliana utekla, otec se rozhodl, že s námi všemi musí být něco v nepořádku. Že problém možná tkví v krvi naší matky. Myslel si, že ho taky nakonec zklamou, a pokusil se to ze mě vymlátit. Možná ho napadlo, že čím častěji mě donutí krváčet, tím spíš mě zbaví jakékoli stopy slabosti. Jakmile ta čubka, jeho druhá manželka, porodila chlapce, rozhodl se, že už mě nepotřebuje. Prikázal jednomu ze svých mužů, ať mě zabije, ale on se nade mnou slitoval a odvezl mě do nějaké díry v Kansas City, aby mě místo něj vyřídila bratva. Zůstalo mi jen dvacet dolarů a nůž.“ Odmlčel jsem se. „Naštěstí jsem ho neváhal použít.“

Viděl jsem, jak jí to pomalu dochází. Zakroutila hlavou. „Nechtěli jsme ti ublížit. Jen jsme chtěli Lilianu uchránit před hrozným manželstvím. Nenapadlo nás, že budeš potřebovat pomoc i ty. Vždyť jsi byl kluk a zanedlouho se z tebe měl stát pěšák outfitu. Kdybys nás poprosil, zachránili bychom i tebe.“

„Zachránil jsem se sám,“ odpověděl jsem prostě.

„Pořád můžeš... odejít z Las Vegas,“ řekla Aria opatrně. Luca jí věnoval varovný pohled.

Opovrzlivě jsem se zasmál. „Navrhuješ, abych zběhl z camorry a přidal se k famiglii?“

Trhla sebou. Vypadala, jako by ji můj drsný tón překvapil. „Je to jedna z možností.“

Stočil jsem pohled k Lucovi. „Je capo ona, nebo ty? Přišel jsem si sem promluvit s chlapem, co tady tomu velí, ale teď mám dojem, že tu o všem rozhoduje ženská.“

Lucu moje slova zřejmě nijak nerozhodila. „Je to tvoje sestra. Mluví s tebou, protože jsem jí to dovolil. Ale neboj se, Fabi. Kdybych ti chtěl něco říct, neváhal bych.“

Fabi. Zdrobnělina mého jména mě nevyprovokovala tak, jak měla. Už jsem z ní vyrostl. Ve Vegas mě pod tím jménem nikdo neznal, a i kdyby ano, neopovážili by se ho použít.

„Nejsme tví nepřátelé, Fabi,“ ozvala se Aria. Bylo mi jasné, že to myslí vážně. Sice byla capovou slabinou, ale ve skutečnosti nic nevěděla. Její manžel mě ale vnímal stejně jako já jeho: jako protivníka, na kterého si bude muset dát pozor. Predátora, co vnikl do jeho teritoria.

„Jsem členem camorry. Vy jste moji nepřátelé.“ Jestli mi tahle návštěva něco dokázala, tak to, že z hloupého a slabého kluka, kterým jsem býval, opravdu nezbylo už vůbec nic. Už to ze mě vymlátili – nejdřív můj otec a později mí protivníci na ulici a v klecích, kde jsem si na tomhle světě pokoušel vybojovat místo.

Aria zakroutila hlavou. Odmítala tomu uvěřit. Neopustila mě a nezpečetila můj osud tím, že mým sestrám pomohla utéct, záměrně, ale občas jsou události, co způsobíme nevědomky, ty nejhorší.

„Mám pro tebe vzkaz od Rema,“ řekl jsme Lucovi a ignoroval svoji sestru. S ní si to vyřídím později. Nebyla jediným důvodem, proč jsem přijel do New Yorku. „Removi ani camorre nemůžeš nabídnout vůbec nic – pokud mu tedy nepošleš manželku, aby si s ní Remo mohl pěkně povyrazit.“ Jakmile jsem to vyslovil, ucítil jsem v ústech hořkou pachutí – přece jen šlo o moji sestru.

Luca na mě vystartoval, ale Aria si mu stoupla do cesty. Vmžiku jsem měl v rukou pistoli a jeden z nožů. „Jen klid, Lucu,“ pokusila se ho Aria uklidnit.

Nenávidně se na mě podíval. Bylo mi jasné, že mě chce rozcupovat na kousky. Chtěl jsem vidět, jak se o to pokusí. Určitě by to byl silný protivník. Místo toho se nakonec nechal uchlácholit mojí sestrou. Jeho oči v sobě ale skrývaly jasný příslib: *Už teď jsi mrtvý.*

Remo by nikdy žádnou ženskou neposlušal a před nikým by nedal najevo takovou slabost. Ani já. Outfit i famiglie za všechny ty roky zeslábly. Nepředstavovaly pro nás žádnou hrozbu. Jestli budeme jednat s rozumem, nebude trvat dlouho a jejich teritoria si podrobíme.

Posměšně jsem se uklonil. „Tak to by bylo asi všechno.“

„Nechceš vědět, jak se mají Lily s Giannou?“ zeptala se Aria s nadějí v hlase. Pořád se snažila najít chlapce, kterého kdysi znala. Zajímalo by mě, kdy zjistí, že už je navždy pryč. Možná až tehdy, když tady tomu začne velet camorra a já vrazím jejímu manželovi kudlu do srdce.

„Vůbec nic pro mě neznamenají. Přestala jsi pro mě existovat v den, kdy sis odjela žít ten svůj přepychový život v New Yorku.“

Otočil jsem se. Nepříteli jsem sice záda obvykle neukazoval, ale věděl jsem, že Aria s těma svýma štěněcíma očima Lucovi zabrání v tom, aby mě okamžitě vymazal z povrchu zemského. Chtěl jsem mu i jeho bratrovi Matteovi ukázat, že se jich nebojím. Už dlouho jsem se totiž nebál vůbec nikoho.

Byly skoro dvě hodiny ráno. Před nějakou dobou začalo sněžit a moji bundu i zem pokrývala tenká vrstva bílého poprašku. Čekal jsem tu víc než hodinu. Aria má možná víc rozumu, než jsem si myslel.

Najednou jsem po pravici zaslechl tiché kroky. Odlepil jsem se ode zdi a vytáhl pistoli, ale jakmile se přede mnou objevila Aria, zahalená do tlustého vlněného kabátu a šály, sklonil jsem ruku. Zastavila se přímo přede mnou. „Ahoj Fabi.“ Podala mi papír, který jsem jí strčil do kapsy. „Napsal jsi, že si se mnou chceš promluvit o samotě, protože potřebuješ moji pomoc?“

Její potřeba pomáhat ostatním – nejdřív Gianně, pak Lily a teď i mně – byla její největší slabinou. Začal jsem si přát, aby měla dost rozumu zůstat doma. Přistoupil jsem k ní blíž.

Smutně se na mě podívala. „Ale lhal jsi, vid’?“ zašeptala. Kdybychom nestáli tak blízko sebe, nerozuměl bych jí. „Chtěls, abych se s tebou ocitla o samotě.“

Když to věděla, proč přišla?

Doufala, že s ní budu mít slitování? Pak jsem si uvědomil, proč šeptá, a sevřel zbraň v ruce pevněji. Zaostřil jsem pohled do tmy a nakonec jsem ho spatřil: daleko vlevo se o zeď opíral Luca a mířil mi pistolí na hlavu.

Usmál jsem se, protože jsem ji podcenil, a jedné malé a slabé části mého srdce se ulevilo. „Konečně se začínáš chovat rozumně, Ario.“

„O životě v mafii něco málo vím.“

Nepochybně jen to, co Luca chce, aby věděla.

„Ty se nebojíš?“ zeptala se zvědavě.

„Proč bych měl?“

Povzdychla si. „Copak mě camorra nechce unést?“ Znovu zašeptala a bylo zjevné, že si nepřeje, aby to Luca slyšel. Snaží se mě před ním snad zachránit? To by neměla.

Neodpověděl jsem. Na rozdíl od Lucy jsem před ní nehodlal všechno vyklopit jen proto, že na mě hezky zamrkala. Časy, kdy na mě měla jako starší sestra vliv, dávno zmizely v nenávratnu. Moje mlčení jí zjevně jako odpověď stačilo.

Zvedla ruku. Celou dobu jsem z ní obezřetně nespouštěl zrak. Tou druhou si ze zápěstí sundala náramek a podala mi ho.

„Patřil matce. Dala mi ho krátce předtím, než zemřela. Chci, aby sis ho vzal.“

„Proč?“ zeptal jsem se a pozorně si prohlédl zlatý šperk se safíry. Nepamatoval jsem si, že by ho naše matka nosila, ale když umřela, bylo mi jen dvanáct a právě jsem se chystal

podstoupit první zkoušku, abych se stal členem outfitu. Tehdy jsem měl hlavu plnou jiných starostí než drahých šperků.

„Protože chci, abys nezapomněl.“

„Na rodinu, co mě opustila?“

„Ne. Na chlapce, kterým jsi býval, a muže, kterým se pořád ještě můžeš stát.“

„Kdo říká, že na to chci zapomenout?“ zeptal jsem se tiše a sklonil se k ní, aby mi přes temnotu, co nás obklopovala, viděla do očí. Zaslechl jsem tiché cvaknutí, když Luca odjistil pistoli. Ušklíbl jsem se. „Chceš, abych se změnil k lepšímu. Co kdybys začala s chlapem, co mi právě míří bouchačkou na hlavu?“

Strčila mi náramek do rukou a já si ho od ní neochotně vzal.

„Možná jednoho dne najdeš někoho, kdo tě bude milovat i přes to, kým ses stal. Možná tě přiměje k tomu, aby ses sám rozhodl být lepším.“ Ustoupila ode mě o krok vzad. „Sbohem, Fabiano. Luca chce, abys věděl, že až se příště vrátíš do New Yorku, zaplatíš za to životem.“

Sevřel jsem náramek pevněji. Do tohoto bohem zapomenutého města jsem se nehodlal vrátit pro nic jiného, než abych ho Lucovi vytrhl z krví zbrocených rukou.

KAPITOLA 3

FABIANO

Při návratu do Vegas jsem se vždycky cítil, jako bych se vracel domů. V Nevadě jsem žil skoro pět let. Když jsem sem přijel poprvé, nenapadlo by mě, že tu vydržím tak dlouho. Pět let. Od dob, kdy mě otec chtěl zabít, se toho tolik změnilo. Minulost už sice zůstala minulostí, občas se mi na ni ale vrátily vzpomínky. Sloužily mi jako dobrá připomínka, proč Removi dlužím svoji loajalitu a vděčím mu za svůj život. Bez něj bych už dávno umřel.

Možná jsem měl tušit, jak to všechno dopadne, když jsem jako čerstvý zasvěcenec chicagského outfitu zkazil svoji první práci. Během svatby svojí nejmladší sestry, Liliany, jsem měl držet stráž na chodbě. Byl jsem nadšený, že mi byl svěřen tak zodpovědný úkol... dokud jsem nenarazil na svoje sestry, Ariu a Giannu, s jejich manžely, Matteem a Lucou. Byla s nimi i Liliana spolu s nějakým mužem. *Rozhodně* to ale nebyl ten, koho si vzala.

Okamžitě mi bylo jasné, že s sebou Lilianu berou do New Yorku, a taky jsem věděl, že je jako člen outfitu mám zastavit. Ještě jsem sice neměl svoje tetování, jelikož jsem ještě nebyl plně zasvěcen, ale outfitu už jsem složil přísahu. Ve třinácti jsem ale ještě byl slabý a hloupý a nechal se Ariou přemluvit,

abych je nechal jít. Dokonce jsem se nechal postřelit do ruky, aby to vypadalo přesvědčivě. Aby si všichni mysleli, že jsem se je *snažil* zastavit. Dante Cavallaro mě nepotrestal, jelikož mému příběhu věřil, ale otec mě toho dne odepsal stejně, jako už předtím zanevřel na dcery, které nedokázal ovládnout. Tehdy to všechno začalo – sled událostí vedoucí k tomu, že se člen outfitu stal součástí camorry.

Po první zpackané práci mi otec dovolil jen přihlížet zpovzdálí a bylo zjevné, že mě považuje za někoho příliš mladého na to, aby se stal skutečnou součástí outfitu. Pořád jsem nechtěl nic víc než udělat radost Dantemu a svému otci, ale ani trochu se mi to nedařilo.

Když mě Alfonso nechal na území bratvy, měl jsem tam umřít. Rusové by mě ubili k smrti; a když ne oni, tak někdo jiný. Netušil jsem, jak sám přežít na ulici. Remo ale ano. Narodil se jako bojovník. Měl to v krvi a ukázal mi, jak se rvát, přežít a zabíjet.

Remo mě nechal bydlet ve zpustlém bytě, o který se dělil se svými třemi bratry. Díky penězům, co si vydělal v klecích, nás nenechal hladovět. Já mu to oplácel věrností a neoblomným odhodláním stát se pěšákem, kterého bude potřebovat po svém boku. Chtěl jsem mu pomoci skoncovat se všemi, co si dělali nárok na teritorium, které po právu patřilo jemu.

Když jsme o čtyři měsíce později dorazili do Rena, které spadalo do camorrského teritoria, už jsem nebyl hýčkaným malým klukem z outfitu. Remo s Ninem to ze mě vymlátili během tréninků a naučili mě, jak podvádět při zápasech. Důležitější ale bylo, že mi Remo ukázal, jakou mám hodnotu. Nepotřeboval jsem outfit ani to, aby mi pozici v mafi naservírovali na stříbrném tácu. S Remem jsme museli o to, co jsme chtěli, bojovat. Nic víc jsem nepotřeboval: jen účel a někoho, kdo mě dokáže ocenit, když to nikdo jiný nezvládl.

Když jsme poprvé vstoupili na camorrské území, místní mafie se ještě pořád nevzpamatovala z toho, že jim capa zabil muž jménem Bručoun. O pozici nového capa se rvala spousta kandidátů.

S Remem a Ninem jsem v Renu strávil dalších několik měsíců a vydělával si peníze tím, že jsem se rval a vyhrával ve všech zápasech, dokud si mě nevšiml i nejnovější capo v Las Vegas. Společně jsme se tam vydali, abychom zabili všechny, co se stavěli proti Removi. Jamile se konečně stal capem, ustanovil mě svým vymahačem. Šlo o hodnost, kterou jsem nezdědil, ale zaplatil za ni krví a jizvami. Hodnost, které jsem si vážil a chtěl si ji uhájit až do smrti, stejně jako jsem chtěl hájit Removy zájmy.

Tetování na předloktí, které značilo, že jsem se stal plnohodnotným členem lasvegaské camorry, se mi vrylo hlouběji než jen do kůže. Nic a nikdo mě nepřiměje, abych porušil přísahu, kterou jsem svému capovi složil.

Zhluboka jsem se nadechl. Ve vzduchu visel zápach dehtu a spálené gumy. Moc dobře jsem ho znal a rozbušilo se mi z něj srdce. V dálce se blýskala světla velkoměsta, na která jsem si už zvykl. Byl to můj *domov*.

Pozlátko Stripu v téhle části města hned vedle Sierra Vista Drive chybělo. Zato se tu hojně mluvilo mým oblíbeným jazykem – násilím.

Na parkovišti zavřeného obchodního centra Boulevard Mall stála dlouhá řada sportovních aut. Dnes večer tu měl začít nelegální pouliční závod. Někteří řidiči mi kývli na pozdrav, ale ostatní předstírali, že mě nevidí. Většina z nich mi pořád něco dlužila, ale kvůli tomu jsem tu nebyl. Dnes večer se mě nemuseli bát.

Vydal jsem se za Canem, jedním z organizátorů závodu, který nám taky ještě nezaplatil to, co nám dlužil. Ačkoli nám přinášel zisky, nešlo o sumu, kterou bychom mohli ignorovat.

Většina peněz, co jsme si vydělali z nelegálních pouličních závodů, pocházela ze sázek. Tým kameramanů závod natočil a my jsme ho potom nahráli do zamčeného fóra na darknetu, kde se na něj mohl podívat kdokoli s přihlašovacím kódem. Takhle část našeho podnikání byla celkem nová a začal s ní Remo, když se dostal k moci. Nelpěl na staromódních pravidlech, která svazovala outfit a famiglii – pravidlech, kvůli kterým se přizpůsobovali jen pomalu. Remo vždycky hledal nové způsoby, jak camoře vydělat víc peněz, a ve svojí snaze byl úspěšný.

Motory zaburácely a vzduch naplnily benzinové výpary. Závod měl začít za pouhých pár minut, ale nepřišel jsem sem, abych se na něj podíval. Byl jsem tu pracovně.

Můj cíl právě stál vedle našeho bookmakera Griffina – malého chlapa, skoro stejně širokého jako vysokého. Jamile si Cane všiml, že se k němu blížím, okamžitě zkrivil poďobanou tvář a začal se rozhlížet po parkovišti. Zjevně ho napadlo, že by přede mnou mohl utéct.

„Cane,“ pozdravil jsem ho vesele a zastavil se před ním. „Removi pořád chybí nějaké peníze.“

Cane ustoupil o krok vzad a zvedl ruce. „Už brzy mu to všechno vrátím, slibuju.“

Slibuju. Přísahám. Zítřka. Prosím. Slova, co jsem slýchal až příliš často.

„Hmm,“ zamumlal jsem. „Na *brzy* jsme se nedomluvili.“

Griffin zaklapl iPad a omluvil se. Špinavá práce, kterou naše podnikání zahrnovalo, ho odpuzovala. Zajímala ho pouze její finanční stránka.

Popadl jsem Canea za límec a odtáhl ho dál od startovní čáry. Ne že by mi vadilo, kdyby někdo přihlížel tomu, co dělám. Nechtěl jsem ale v ústech cítit kouř a špínu, jakmile auta vystřelí vpřed.

Odstrčil jsem ho od sebe, takže ztratil rovnováhu a svalil se přímo na zadek. Rozhlédl se vlevo i vpravo, jako by hledal něco,